

Casussen jongerencoaches

welzijn / lelystad lang leve jou

Zó ondersteunen de jongerencoaches naar zelfstandigheid

Bij Welzijn Lelystad zijn 3 jongerencoaches actief. Het gaat om Khadija Azarfane, Esmeralda Kort en Esther de Graaf. Jongeren tussen de 17 en 27 jaar kunnen bij hen laagdrempelig terecht met uiteenlopende vragen. De jongerencoaches bieden coaching bij praktische vragen rondom onder meer schulden, werk, huisvesting of studie. Ze ondersteunen bij persoonlijke groei, zelfvertrouwen en sociale vaardigheden. En ze coachen jongeren, zonder oordeel of druk.

In 2025 is de functie van jongerencoaches volledig vernieuwd en geoptimaliseerd. Met een vernieuwd uitvoeringsplan en een frisse aanpak bieden de coaches een meer doelgerichte dienstverlening. Daarbij ligt de focus op samenwerking, zowel binnen Welzijn Lelystad als met externe partners. Zo kunnen we jongeren sneller ondersteunen naar zelfstandigheid.

Elk traject bestaat nu uit heldere, afgebakende fases: van aanmelding en plan van aanpak tot uitvoering en evaluatie. Dit is duidelijk voor de jongere en het verbetert en versnelt de doorstroom. Met het huidige subsidiebudget kunnen we jongerencoaches op jaarbasis gemiddeld 114 jongeren coachen (uitgaande van een gemiddelde doorloop van zes maanden). In overeenstemming met de dienstcatalogus 2026 verwachten we jaarlijks 75 nieuwe trajecten op te starten naast de lopende trajecten (gemiddeld 50).

Wie zijn deze jongeren en wat betekenen de jongerencoaches voor hen? We beschrijven in dit document zes uiteenlopende, actuele casussen.

Razendsnel schakelen voor jongen zonder verblijfplaats	3
Aan de slag met wonen, werk en psychische gezondheid voor doof meisje	4
Crisisplek voor jongen zonder vast woonadres	6
Van overleven naar jezelf ontdekken	7
Structuur, school en werk voor man met depressieve klachten	8

1. Razendsnel schakelen voor jongen zonder verblijfplaats

Regelmatig komen we tegen dat een jongere uit huis wordt gezet. Een jongere hoort niet op straat te moeten slapen. Toch was dat het geval met een jongen van net 18 jaar die vanuit een organisatie binnen de jeugdzorg naar ons werd doorverwezen. Deze was betrokken in het gezin. Omdat hij net 18 was geworden, viel hij buiten de Jeugdwet en kon hij geen aanspraak doen op de hulp van de organisatie binnen de jeugdzorg. Hij stond er plotseling alleen voor. We moesten razendsnel schakelen.

De beginsituatie

De jongen nam zelf contact met ons op. Telefonisch vroegen we de situatie uit. Hij had geen geld en geen inkomen en ging niet naar school. Hij was door zijn moeder op straat gezet en bleek zelfs uitgeschreven van zijn woonadres. Zonder briefadres en zonder beltegoed was hij nagenoeg onzichtbaar voor officiële instanties; we konden hem alleen bereiken als hij ergens wifi had. Alle crisisplekken zaten vol. Hij had al een paar nachten buiten geslapen en was uit nood meegegaan met een ex-vriend naar een andere gemeente.

Welke stappen hebben we gezet

We moesten zo snel mogelijk een veilige plek, een warm bed en eten regelen. Omdat hij zelf geen beltegoed had en in een overlevingsmodus zat, namen wij de regie volledig over. Elke dag belden we naar alle opvanglocaties. Dit was een enorme bureaucratische strijd: omdat hij fysiek in een andere regio verbleef, werd hij telkens terugverwezen naar Lelystad.

Ondertussen probeerden we op alle mogelijke manieren om hem terug naar Lelystad te halen, zodat we een postadres voor hem konden regelen. Uiteindelijk is, na enkele weken, maatschappelijke opvang toegekend bij de nachtopvang WAT van Kwintes. WAT neemt nu de rest van het traject over. Ze gaan samen met de jongen kijken naar werk, inkomen en de zorgverzekering.

Welke samenwerkingen waren belangrijk?

We hadden niet alleen veel contact met de GGD, het Leger des Heils en Kwintes, maar ook met de huisarts en de leerplichtambtenaar. De leerplichtambtenaar zag veel weerstand: de jongen wilde niet naar school of werk vanwege extreme lichamelijke pijn. Waar medische onderzoeken niets uitwezen, begrepen wij na zijn verhaal te hebben gehoord dat zijn lichaam de mentale trauma's letterlijk vertaalde in fysieke pijn. Via de huisarts kreeg hij een doorverwijzing voor EMDR-traumabehandeling.

“Hij was in het begin heel afstandelijk. Nu geeft hij mij een ‘high five’ als hij mij ziet.”

Jongerencoach Khadija Azarfane

Wat werkte écht?

Door snel te handelen en er voortdurend bovenop te zitten, lukte het ons om een plek te regelen. In de begeleiding van de jongen stond het woord vertrouwen centraal. We hadden geen oordeel over zijn lichamelijke klachten, maar hoorden die aan en namen die serieus. Door achter die klacht te kijken, zijn we erin geslaagd ook traumabehandeling in te zetten. De volgende stap zou dagbesteding zijn.

Welke veranderingen zag je?

De jongen stond eerst niet open voor traumabehandeling. Hij zei: ‘Ik ben toch niet gek?’ Die weerstand was zijn beschermingsmechanisme. Maar we namen hem serieus. Dit oordeelvrije luisteren was de doorbraak; hij voelde zich voor het eerst echt gehoord. Hij vertelde dat hij daar heel dankbaar voor is. Hij zei: ‘Khadija is de eerste die naar mijn verhaal luisterde en er voor me was.’

2. Aan de slag met wonen, werk en psychische gezondheid voor doof meisje

Een meisje (net 18 jaar geworden) van klopte bij ons aan met vragen over administratie, financiën, huisvesting en werk. Ze wil graag zelfstandig wonen, maar door haar gehoorbeperking loopt ze aan tegen allerlei barrières. Inmiddels staat ze op de wachtlijst voor begeleid wonen en gespecialiseerde therapie, en heeft ze veel meer zelfvertrouwen.

De beginsituatie

Het meisje communiceert voornamelijk via de Nederlandse Gebarentaal (NGT). Omdat haar naasten deze taal niet beheersen, vindt de communicatie thuis veelal schriftelijk plaats via WhatsApp. In de praktijk blijkt dit lastig, omdat de grammatica en structuur van geschreven taal voor doven wezenlijk verschilt van het gesproken Nederlands. Hierdoor ontstaan er regelmatig misverstanden en is er sprake van een sociaal isolement binnen de thuissituatie.

Het meisje werkt al wel, maar ze verdient te weinig om zelfstandig te wonen. Omdat haar ouders haar vanwege haar beperking altijd 'klein' hebben gehouden en alles uit handen namen, wist ze niet hoe de systemen werken en wat er financieel allemaal bij een eigen woning komt kijken.

Naarmate we haar langer begeleiden, komen we erachter dat ze niet goed in haar vel zit.

Welke stappen hebben we gezet?

Omdat volledig zelfstandig wonen nog een te grote stap is (ze moet nog leren hoe je een huishouden runt) zochten we naar mogelijkheden voor begeleid wonen.

Wij kwamen uit bij een organisatie die gespecialiseerde zorg voor doven en slechthorende bieden. Samen doorliepen we het traject voor aanmelding en het verzamelen van bewijsstukken.

We gingen ook naar het Werkbedrijf om te kijken naar passend werk. Gaandeweg de begeleiding gaf ze aan dat ze 'niet goed in haar vel zat'. Omdat ze met bijna niemand echt kon praten, kwam ze zelf met het voorstel voor therapie. Ter overbrugging van de wachtlijst komt ze wekelijks bij ons op gesprek.

“We krijgen veel dankbaarheid terug. Dat geldt voor vrijwel alle jongeren die we begeleiden. Jongeren zijn dankbaar omdat wij hen echt zien, oordeelloos luisteren en erkenning geven.”

Jongerencoach Khadija Azarfane

Welke samenwerkingen waren belangrijk?

Onze samenleving is nauwelijks ingericht op doven. Voor elke afspraak bij de bank, de huisarts of het Werkbedrijf moet er een gebarentolk mee. Het matchen van de agenda's van de jongere, de instantie, de tolk en de coach is een enorme uitdaging. De jongerencoach fungeert hierbij als een veilig anker. Samen bepalen we steeds de volgende stap en hoe we die aanpakken.

Een concreet voorbeeld: tijdens een telefoongesprek met de bank gaf de medewerker de tolk geen ruimte om te vertalen en bleef maar doorpraten. In zo'n situatie neemt de coach het gesprek over om de rust te bewaken. Inmiddels heeft de coach toestemming om namens haar te bellen en daarna de samenvatting met haar en de tolk te bespreken. Dit is essentieel, omdat veel organisaties nog onvoldoende zijn ingesteld op communicatie via een derde partij.

Wat werkte écht?

Vooral toen we alles hadden geregeld rondom het begeleid wonen, gaf dat veel rust. Er is een wachtlijst, maar dat snapt ze. Ze heeft uitzicht op zelfstandigheid. Dat was een doorbraak.

Welke veranderingen zagen jullie?

De grootste doorbraak is haar groei in zelfbeschikking. Waar haar ouders het spannend vinden dat ze de regie pakt, kiest ze nu voor haar eigen geluk in plaats van alleen te doen wat haar ouders veilig vinden. Ze heeft meer zelfvertrouwen, wat te zien is aan haar houding en de actieve vragen die ze stelt. Ze durft weer te dromen, bijvoorbeeld over het maken van een reis.

3. Crisisplek voor jongen zonder vast woonadres

Een crisisplek is heel lastig te vinden, is de ervaring van de jongerencoaches. Toch lukte het om binnen korte tijd een plek te vinden voor een 19-jarige jongeman die plotseling geen dak meer boven zijn hoofd had. Een resultaat dat bereikt werd door de enorme motivatie van de jongere zelf en intensieve begeleiding van de jongerencoaches op de momenten dat het erom spande.

De beginsituatie

De jongeman meldde zichzelf aan bij de jongerencoaches van Welzijn Lelystad. Hij was door een onveilige thuissituatie op straat komen te staan. Al drie maanden zwierf hij rond en sliep hij bij vrienden op de bank en soms ook buiten. Toch bleef hij zo goed als mogelijk zijn school volgen. Dat werd steeds lastiger, omdat hij ook soms verbleef buiten Lelystad. Hij nam zelf veel verantwoordelijkheid door dagelijks instanties te bellen, maar door de schaarste aan opvangplekken liep hij telkens vast.

Welke stappen hebben we gezet?

In deze crisissituatie zijn we direct in actie gekomen. Normaal gesproken werken we volgens een vast traject van intake naar plan van aanpak, maar hier was direct actie nodig om te voorkomen dat hij nog langer buiten moest slapen. Terwijl de jongere zelf bleef zoeken, zetten wij onze netwerken in om de druk bij opvangorganisaties te verhogen.

Wat werkte écht?

Na een week intensief schakelen kwam er een plek vrij bij een opvanglocatie. De jongeman moest zelf bellen om zijn motivatie toe te lichten. Dat vond hij heel spannend. Daarom hebben we een rollenspel gedaan. Daarna heeft hij zelf gebeld, waarna hij direct op gesprek mocht komen. Hij wilde graag dat wij meegingen. Hij vertelde zelf zijn verhaal, wij stonden hem bij en vulden aan waar nodig.

De volgende dag kon hij al terecht in de opvang en is er een overdracht gedaan. De begeleider van Kwintes pakt alle zaken verder op: een passende woonplek en het vervolg van zijn school.

“We willen gewoon niet dat een jongere op straat slaapt.”

Jongerencoach Esther de Graaf

Welke veranderingen zagen jullie?

Slechts acht dagen na zijn aanmelding, had de jongen een veilige plek. Hij had zo lang in de overleefstand gestaan, dat hij er eerst aan moest wennen. De begeleider van Kwintes onderzoekt nu waar de jongen het best kan wonen.

Afsluitend vroegen we hem of hij nog een afsluitend gesprek wilde. Dat wilde hij graag. In dit gesprek vertelde hij dat het veel voor hem heeft betekend dat het zo is verlopen. Een mooi compliment.

4. Van overleven naar jezelf ontdekken

Als oudste kind kun je soms ongewild de rol van gezinshoofd krijgen. Dat was het geval bij een 25-jarige jongeman die na het overlijden van zijn vader de zorg voor zijn familie volledig op zich nam. De zware financiële en sociale lasten gingen ten koste van zijn eigen toekomst. Met ondersteuning van de jongerencoach en zijn eigen enorme daadkracht, zet hij nu eindelijk weer stappen voor zichzelf.

De beginsituatie

De jongeman wordt aangemeld via de woningcorporatie. Tijdens renovatiewerkzaamheden signaleerden ze dat er achter de voordeur waarschijnlijk meer aan de hand was. Tijdens de intake werd pijnlijk duidelijk: na het overlijden van zijn vader bleef de jongeman achter met zijn moeder en jongere broertje. Het gezin had een roerig verleden met eerdere hulpverleningstrajecten. Omdat er sprake was van een complexe schuldenproblematiek en een taalbarrière bij zijn moeder, nam hij alle verantwoordelijkheid op zich. Hij stopte met zijn opleiding om fulltime te gaan werken, zodat hij de schulden van het gezin kon afbetalen en de zorg voor zijn broertje kon dragen. Toch overzag hij de enorme berg administratie en actiepunten niet meer.

“Het is fijn voor een jongere om te weten dat hij het niet allemaal alleen hoeft te dragen.”

Jongerencoach Esther de Graaf

Welke stappen hebben we gezet?

Zijn hulpvraag was helder: hulp bij het uitvoeren van alle openstaande taken. We maakten een lijst van 14 actiepunten en stelden prioriteiten. Wekelijks bespreken we nu welke punten er liggen, hoe we die aanpakken en wie wat doet.

We vroegen hem ook wat hij straks gaat doen als dit alles achter de rug is. Zijn antwoord was, dat hij dat niet wist. Hij is altijd zo druk met thuis zaken regelen, dat hij niet meer weet wie hij zelf is en wat hij zelf graag wil.

Wat zien jullie bij deze jongeman gebeuren?

We zien vooral trots als hij weer iets van zijn lijstje heeft afgevinkt of weer iets heeft geregeld voor zijn broertje. Het is fijn voor hem dat hij niet alles zelf hoeft te doen, maar dat we sommige dingen ook samen kunnen dragen. Dat geeft hem overzicht en rust.

De grootste verandering is de verschuiving van ‘overleven’ naar ‘ontwikkelen’. Naast zijn fulltime baan is hij inmiddels gestart met een avondstudie om alsnog een diploma te halen. Hij heeft de weg terug naar zijn eigen ambities gevonden. Het traject laat zien hoe belangrijk de laagdrempelige hulp van een jongerencoach is: we zijn er voor de vragen waarvoor elders vaak geen directe plek is. Het volgende doel is dat hij weer mag gaan ontdekken wat hij zelf wil met zijn leven.

5. Structuur, school en werk voor man met depressieve klachten

Als jongerencoaches krijgen we ook jongeren doorverwezen via psychologenpraktijken. Zo ook een jongeman van 24 jaar die zelfstandig woont. Hij wilde dagstructuur, school weer oppakken en werk vinden. Aan ons de vraag hiermee een start te maken. Ondertussen kreeg hij traumabehandelingen (EMDR) in verband met zijn depressie. Waar de psycholoog zich richtte op de behandeling van zijn trauma's (de binnenkant), richtten wij ons op de praktische inrichting van zijn dagelijkse leven (de buitenkant).

De beginsituatie

Er speelde veel bij deze jongeman, die ook de diagnose ADHD heeft. Omdat er zoveel speelde, deed hij weinig tot niets op een dag. Hij had allerlei ideeën, maar hij kwam tot niets. Omdat hij al meerdere keren eerder een opleiding niet had afgemaakt, was de drempel om weer te beginnen enorm hoog. Omdat hij zelf graag wilde veranderen, stond de jongeman gelijk open voor onze coaching. Hij beseftte dat hij meer nodig had voor zijn dagelijkse leven dan 1 uur per week bij traumabehandeling. Wij konden hem die extra betrokkenheid bieden.

Ook om te kijken hoe het gaat. Want hij was depressief dus je moet wel ergens motivatie vandaan halen. Dat heeft geholpen, ook vanuit de presentiebenadering om er voor hem te zijn. Heb je het zwaar, dan is dat oké, maar we kijken dan wel hoe we toch verder kunnen gaan.

Welke stappen hebben we gezet?

In het intakegesprek hebben we gekeken naar de hulpvraag. We verkenden daarvoor de diverse leefgebieden (werk, wonen, geldzaken, zingeving, gezondheid). We concludeerden samen dat de mentale gezondheid prioriteit had. Want zolang die niet goed was, kon hij ook niet hele dagen naar school en niet werken. We maakten een plan van aanpak en legden daarin de doelen vast.

Elke week hielden we een gesprek van een uur. We begonnen met de dagstructuur. Samen maakten we visueel hoe zijn week eruitziet en welke verplichtingen hij heeft. Hij ging zijn agenda zelf bijhouden. In het begin plande hij te veel op een dag. Met onze hulp leerde hij te doseren en planningen realistischer in te delen.

Hij had veel reminders nodig, dus naast de wekelijkse afspraken appten we veel met hem: 'Morgen zou je gaan sporten, ben je daar klaar voor?' Zo wist hij dat hij er niet alleen voor stond.

“Hij heeft weer meer zin in het leven.”

Jongerencoach Esmeralda Kort

Door de traumabehandelingen en de medicatie werd hij stabiel en energiek genoeg om weer naar school te gaan. Hij had hiervoor al meerdere opleidingen niet afgemaakt, en deze opleiding wilde hij wel graag afmaken. Samen hebben we bekeken wat hij daarin nodig had. We maakten een afspraak op school. Daar bleek dat hij ondersteuning kon krijgen en dat er extra rekening met hem kon worden gehouden. Nu volgt hij weer de lessen. Soms slaat hij nog lessen over, maar hij is veel meer op school dan voorheen.

Ook in het dagelijkse leven werd de jongeman actiever. Een grote doorbraak was dat hij weer begon te sporten. Dit wilde hij al lang, maar de stap was steeds te groot. Nu de medicatie aansloeg en er een stok achter de deur was, lukte het wel.

Welke veranderingen zagen jullie?

Hij is positiever geworden. Hoewel hij nog veel met humor en grapjes over zijn depressiviteit praat (zijn manier van omgaan met de situatie), doet hij wel weer alles. Hij vindt sporten leuk, hij is meer gemotiveerd om naar school te gaan en gaat naar zijn afspraken. Hij heeft ook werk gevonden. Kortom: hij heeft meer zin in het leven.

De volgende stap is dat we een maatje voor hem zoeken voor het sociale aspect, zodat er iemand betrokken blijft nu de jongerencoaching wordt afgerond.

Bij deze jonge man werkte het vooral goed dat hij zelf tot inzichten kwam. We hebben hem geen adviezen gegeven, maar vooral geluisterd, gepraat en meegedacht. Daar kwam hij dan de volgende keer op terug. Zoals bij elk traject gebruikten we de oplossingsgerichte methode (vooral kijken wat wél kan en wat de jongere daarbij nodig heeft) en de presentiebenadering (er zijn voor de jongeren en doen wat je zegt).

Jongerencoaches Welzijn Lelystad

Khadija Azarfane

 k.azarfane@welzijnlelystad.nl
 06-28 32 51 34

Esmeralda Kort

 e.kort@welzijnlelystad.nl
 06-31 74 44 28

Esther de Graaf

 e.degraaf@welzijnlelystad.nl
 06-43 05 33 91

Ga naar onze **website www.welzijnlelystad.nl**
of volg ons op social media